

angaar, maa man med Hensyn til de Brødpriser, man tænker sig for det kommende Aar, i allerhøjeste Grad forbavses over den Optræden, som her udvises, ikke mindst af socialdemokratiske Talere. Vi har været ude med dem til Møder og hørt, at der den ene Gang efter den anden er talt om de mægtige Brødpriser, vi efterhaanden vilde komme ind paa, forsaavidt Venstre kom til Magten. Der er talt om en Brødpris paa 2—3, maaske 4 Kr. Man skulde derfor synes, at det maatte være en Retfærdighedshandling, som de vilde føle sig forpligtede til at øve, om de nu i deres Presse udtalte, at de havde taget fejl, og at de virkelig maatte indrømme, at den nuværende Venstreregering og det nuværende Venstre styre tog alsidigt Hensyn, ikke alene Hensyn til Producenterne, men ogsaa til Konsumenterne, saaledes at vi fremdeles i det følgende Aar faar en rimelig Brødpris her i Landet.

Fra flere Sider har man henvist til Forholdene i Udlandet, bl. a. har Forholdene i Sverige og Norge været ret stærkt fremme. Jeg tror ikke, man skulde henvisse for meget til Forholdene i disse Lande. Naar man følger Pressen f. Eks. i Norge, vil man hurtigt opdage, at den sociale Spænding mellem de forskellige Samfundsklasser der efterhaanden er blevet meget stærk. Det forekommer mig, det er en Udvikling, som man i og for sig ikke skulde ønske her i Landet. De forskellige Samfundsklasser i Norge staar meget skarpt overfor hinanden, og det hænger naturligvis sammen med, at det er meget dyrere at leve i Norge end her. Derfor tror jeg ikke, man i saa høj Grad skulde henvisse netop til dette Land.

Med Hensyn til Forbudet mod Udførsel af Vaarsæd, saaledes at der kan gives Dispensation fra Landbrugsministerens Side og, eventuelt efter som Forholdene maatte stille sig, tages en betydelig Fortjeneste, forekommer det mig, at det er Udtryk for et sundt og rigtigt Syn paa disse Forhold. Nu bliver der sagt fra flere Sider, at denne Fortjeneste hjælper ikke ret meget til at forbedre vor Valutas i Øjeblikket uheldige Stilling, at den kun er som en Draabe i Havet. Men lad os erindre det gamle Ord, at mange Bække smaa til sidst gør en stor Aa. Jeg vil i denne Forbindelse nævne Forbud mod Indførsel af Luksusvarer; det er maaske ogsaa kun som en Draabe i Havet til vor Valutas Forbedring, men det forekommer mig, at vi snarest bør tage den Sag under

alvorlig Overvejelse. Ogsaa af rent moralske Hensyn kunde det vist være rigtigt netop i denne Tid at forbyde Indførsel af, hvad der falder ind under Luksusartikler som Biler, og hvad andet der kan nævnes. Naar man ikke andet derved, kan det dog i nogen Grad bidrage til at forbedre vor Valutas Stilling, som i Øjeblikket ser meget alvorlig ud.

Med Hensyn til den paatænkte Dispensionsafgift ved Udførsel af Vaarsæd har ogsaa et Medlem af mit Parti, det ærede Medlem Hr. Pinstrup, udtalt, at paa dette Punkt kunde han ikke tiltræde Lovforslaget, af principielle Grunde. Det er naturligvis ganske udmærket, at man har Principper, men man kan ogsaa undertiden være noget overlæst dermed, saa det udvikler sig til Principrytteri. Det forekommer mig at være en meget klog Bestemmelse. Lovforslaget maa være en Helhed. Det kan ikke nytte, at man vil forlange, at Landmændene skal levere deres Rug og Hvede til de fastsatte Priser, naar man samtidig siger: Vær saa god, de, som ikke dyrker Rug og Hvede, men udelukkende Vaarsæd, Byg og Havre, maa føre ud af Landet saa meget som muligt deraf og tage de 60—70—80 Kr., eller hvor meget de kan opnaa derfor. Lovforslaget maa danne et afsluttet Hele. Det forekommer mig derfor at være rigtigt, at ogsaa Staten faar Del i den Merfortjeneste, der her kan blive Tale om ved en saadan eventuel Udførsel, og det er mig ubegribeligt, at man fra radikal og socialdemokratisk Side har indvendt saa meget mod denne eventuelle Udførsel. Den er nemlig kun eventuel; kun forsaavidt vi kan faa tilstrækkelige Majs tilførsler her til Landet, kan der blive Tale om at udføre Vaarsæd. Tænker man sig en privat Mand, der raader over en eller anden Varebeholdning, er det en given Sag, at i det Øjeblik, han kan omsætte denne Varebeholdning og faa en anden Vare, der forholdsvis er meget billigere, saa foretager han denne Transaktion. Derfor skulde man ogsaa synes, det var ret og rimeligt, at Staten, Samfundet, i det Øjeblik, det kan faa tilstrækkeligt Majs til rimelig Pris, sender en Del af vor Vaarsæd ud af Landet, naar den betales med betydeligt højere Priser.

Jeg har tænkt mig — men det kan maaske ikke lade sig gøre —, om det ikke kunde ordnes paa den Maade, at alle de Landmænd, der overhovedet har Lyst til at deltage i denne Udførsel af Vaarsæd, kan faa Lov dertil paa den Maade, at de, naar nu Loven er vedtaget og Meddelelse